

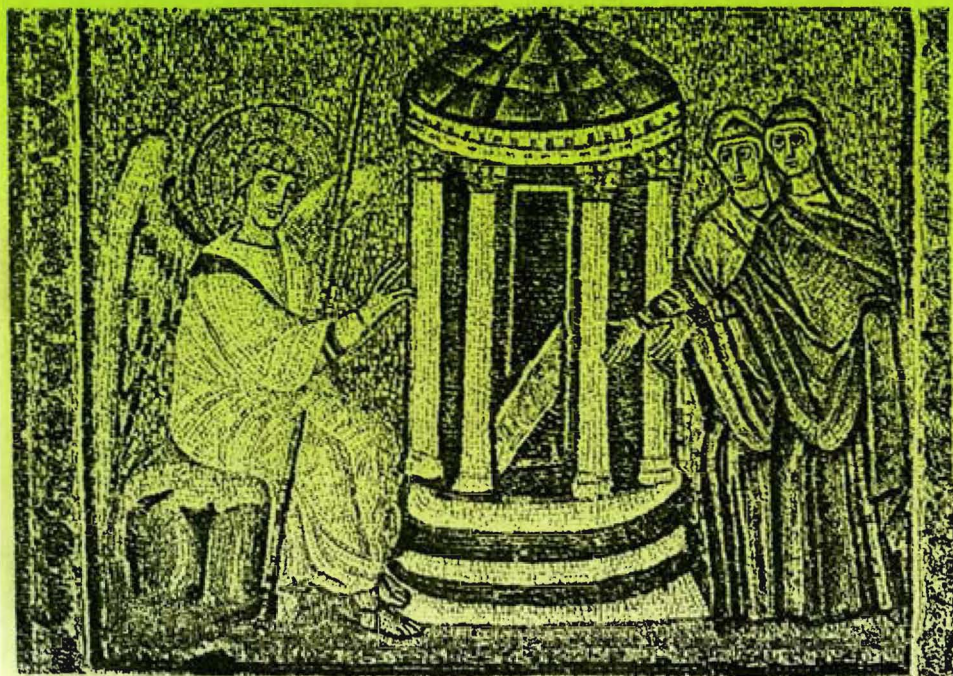
SETKÁVÁNÍ

duben 2002

ročník IV

číslo

4

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

ADON OLAM - PÁN VĚKŮ

(Liturgický synagogální hymnus)

Věčný Pán,
kralující před tím,
než dal stvoření formu.
Když vůlí svou vše učinil,
jménem Král byl nazýván.

A až vše skončí, On sám,
Úctyhodný,
bude vládnout -
On byl, On je
a On v slávě přetrvá.

On je jediný -
není druhý
s Ním srovnatelný
a Jemu roven.
Bez počátku - bez konce,
Jeho je moc a síla.

On je můj Bůh,
můj živoucí zachránce a skála,
ke které se přimykám v dnech zlých.
On je můj prapor a útočiště,
pohár útěchy v den, kdy volám.

Do jeho ruky vkládám svou duši i své tělo,
když usínám
a když se probouzím.
Věčný je se mnou
a já nemám strach.

Ze sborníčku židovských modliteb

„Cožpak nemáme všichni jednoho otce? Nestvořil nás jeden Bůh?“

Sestavila Kateřina D. Novotná, Londýn, 1997

Obrázek na obálce: Marie u hrobu (Mat. 28). Mozaika z Ravenny – kolem roku 520 po Kr.

ú v o d n í k

Všechny vás zdravím ze Švédska. Jsem v Umea, to je asi 700 km na sever od Stockholmu nahoru po pobřeží Botnického zálivu. Zdejší lesnická univerzita je považována za nejlepší ve Švédsku. Teď mohu potvrdit, že je to pravda. Výuka je tu opravdu na vysoké úrovni. Každý den je nabitý informacemi, které já doslova hltám. Lidé se mi tu zdají spjatější s přírodou. Teď např. pracujeme na návrhu opatření ke zlepšení vztahu losí populace a lesních porostů. Život je tu velice klidný. Za dobu, co tu jsem, bych řekl, že se tady prostě nedá žít ve stresu; to je velice sympatické. Několikrát jsem měl možnost podívat se i po okolí. Byli jsme například lovit ryby na zamrzlém moři. To se vyvrta díra skrz led a člověk s malou udičkou čeká a čeká a doufá. Mně to ale nic platné nebylo, neuspěl jsem. Zajímavější bylo, když jsme v rámci výuky byli v jedné studované oblasti mapovat výskyt různých živočišných druhů podle stop. Procházeli jsme na lyžích lesem podle kompasu a do mapy zakreslovali stopy a pozorování. To bylo moc hezké. Severský les je něco jiného, než známe u nás. Skládá se ze smrků, bříz a jalovců v podrostu; stromy ale vypadají jinak, díky adaptacím na jiné klima. Na jeden víkend jsme s několika známými byli v městečku Jokkmokk za polárním kruhem. Byly tam tradiční trhy Samů. Tito lidé se vždy živili chovem sobů a dělají to doteď. Mají od vlády různé výsady co se týká využívání země, lovení atd., aby se zachovala jejich původní kultura. Něco z té kultury bylo na jejich trzích k vidění, ale asi to už není úplně to, co bývalo. Tyto akce jsou stále více lákadlem pro turisty, a podle toho to i vypadá. I když jsem tam viděl hodně zajímavého, nenašel jsem to, co jsem zvlášť hledal: takovou tu starou lidskou "opravdovost". Možná ale, že ještě skryté přezívá a turistům se neukazuje. Na druhou stranu jsem tuto opravdovost našel tam, kde jsem ji nehledal - tady na škole. Jsou tu dobří lidé, díky Bohu za ně.

Rád bych zmínil i něco o církvi. Podle průvodců je 95 % věřících v protestantské církvi, zbytek se dělí mezi katolíky a ostatní. Ale nevím kolik z cca 8 milionů obyvatel je opravdu věřících, nebo se aspoň k nějaké církvi hlásí. Moji spolubydlící říkají, že v současnosti ve Švédsku moc věřících lidí není - to nemohu posoudit. Ale na druhou stranu každá čtvrt tady má svůj kostel. Ve čtvrti, kde bydlím, je to reformovaná luterská církev. V kostele nikdy moc lidí nebývá, asi tak 30 - 40. Bohoslužby jsou jiné než v naší církvi, podobné jako v církvi augsburského vyznání, jak jsem to měl možnost vidět na Slovensku. Kazatel svým oblečením připomíná spíše katolického kněze. Nosí černou nebo šedou košili s bílým kolárkem, přes to bílý přehoz a fialovou 'dlouhou šálu' (omlouvám se, ale neznám příslušné názvy). Při večeři Páně se nepoužívá chléb, ale hostie. Také se při ní klečí. Další věcí pro mě novou bylo, že k večeři Páně berou i úplně malé děti. Část dnešní liturgie byla zpívána. Jinak je pořad bohoslužeb podobný našemu. Zpívají se z velké většiny jen žalmy. Kazatelé jsou různí. Pokud jsem dobře rozuměl, je více sborů, mezi kterými se kazatelé na nedělní bohoslužby střídají. Ve sboru, který znám, tvoří velkou část členů učitelé z univerzity a studenti bohosloví. Po bohoslužbě mají posezení a popovídání s občerstvením. V týdnu mají i biblické studie vedené v angličtině. Bohužel ale mám v tu dobu do konce března hodiny švédštiny, takže zatím tam nemohu, ale potom se tam určitě půjdu podívat. Více jsem zatím ze sborového života nepostřehl.

Co se počasí týká, je tu stále zima jak vyšitá. Sníh a mráz, a donedávna i celkem málo světla. Když jsem přijel, bylo denní světlo mezi 9 hod. a cca 15.30. Dnes slunce vychází v 6.40 a zapadá v 16.50. Jsou to velké skoky, jak to směřuje k jaru. Už aby tu bylo, protože sněhu mám pro tento rok už celkem dost. Když tak slyším a čtu o jaru doma, zvlášť když Vierka vypráví o kvetoucích forzytích a krokusech ve Freiburgu, tak bych si to i na pár dní vyměnil. Těším se, až se zase všichni sejdem. Posílám vám všem do Brna moc pozdravů. Tak jako tak bývám v mysli s vámi, přinejmenším v neděli dopoledne. Mějte se hezky.

Vašek Horák

přečetli jsme za vás

Každý sedmý kněz ve Velké Británii se už alespoň jednou stal obětí násilného útoku. Duchovní jsou více ohroženi než např. lékaři. Proto se především v centrech měst nabízejí kurzy sebeobrany pro duchovní pastýře.

Podle zkušenosti neohrožují kněze jen žebráci nebo drobní zločinci, často se k násilí uchýlí dokonce i rozhněvaní členové farnosti, aby odreagovali svůj hněv.

Katolický týdeník č. 10/2002; vybral Jiří Gruber

Nový „Koniáš“ si vyšlápl na Harryho Pottera: Církev v americkém státě Nové Mexiko se chystá pálit knihy s Harry Potterem, které si získaly přízeň dětí i dospělých po celém světě. Pastor Jack Brock z Církve Kristova společenství tvrdí, že knihy urážejí boha, a v neděli (30.12.) zapálil v kostele Kristova společenství v Alamogordu „svatou hranici“, jejíž součástí bylo i 30 knih o vymyšleném čarodějnickém učni, a dokonce několik videokazet s Disneyho filmem Sněhurka a sedm trpaslíků.

KOKTEJL, geografický magazín, únor 2000, vybrala E. Šimková

Sloupek Ivana Klímy: Možná jste také četli o americké popové zpěvačce Jennifer Lopez. Prý vystupuje jen tehdy, když jí nabídnou devět apartmá. Do nich pak letecký speciál doveze její nábytek. Místnosti musí být ozdobeny bílým mušelínem a bílými květinami. Odmítla vystoupit v televizním programu, pokud jí do jejích sedmi šaten nenanosili bílé orchideje. O její pohodlí se stará tři sta osob. I kdyby to bylo jen z polovice pravdivé, podobné nároky ve světě, v němž žije víc než miliarda lidí v chatrčích či dokonce na ulici, připadají člověku hodně nepřiměřené.

Ve svobodné společnosti může každý vydělané peníze utrácet, jak chce. Známe lidi, kteří adoptovali chudou indickou holčičku, někdo jiný věnuje peníze na stavbu nemocnice, zatímco druhý si koupí zámek nebo si pořídí sedm luxusních aut. Co člověk dělá se svými penězi, může napovídat o jeho povaze a o hodnotách, které vyznává. Pokud je ale neužívá zločinně, zůstává to jeho soukromou záležitostí.

Nabízejí se ovšem otázky. Proč popová zpěvačka má tak obrovské příjmy, že může neomezeně uspokojovat své bizarní nároky? Proč právě hvězdy zábavy, ať už zpívají, kopou do míče, kličkují s pukem anebo vystupují v televizní show, mají příjmy, které jim umožňují podobné výstřednosti? Odpověď zní: protože právě jejich činnost je na trhu takto vysoko ceněna. Zábava se stává bohem, jemuž je třeba přinášet stále nákladnější oběti. Jenže o tom, co je na trhu nejvýše ceněno, rozhodujeme přece také my sami.

Zmíněná zpěvačka by se na zájezdech jistě obešla bez devíti apartmá, bez bílých orchidejí i vlastního nábytku. Podobné výstřednosti nemají jako hlavní účel uspokojovat osobní potřebu, ale upoutat pozornost. Výstřední zpěvák se prodává lépe než zpěvák skromný. Bulvární časopisy se víc zajímají o hvězdu, která si dá letadlem dovážet na místo svůj nábytek, než o zpěvačku, která by přespala u kamarádky. A obecnost se až příliš předvídatelně táhne za senzaci.

Ano, ve svobodné společnosti každý může nakládat se svými penězi podle své libosti, ale kdyby lidé na koncert zmíněné zpěvačky vůbec nepřišli anebo dotyčnou vypískali prostě proto, že by je pohoršilo její provokativně (a vypočítavě) rozmařilé či rozmazlené chování, hvězda by se skoro určitě začala chovat skromněji.

XANTYPA, březen 2002; vybrala E. Šimková

Vatikán se rozhodl skoncovat s tradicí uplatňovanou 587 let a umožnil katolickým věřícím, aby při přijímání svátosti oltářní smočili rty ve vínu, symbolu Kristovy krve. Až

dosud směli na rozdíl od kněží pozřít pouze hostii jako symbol Božího těla. Změna je potvrzena v nejnovějším dokumentu Kongregace pro svátosti a liturgie, jež se zabývá otázkami týkajícími se udělování a přijímání svátostí. Z dokumentu vyplývá, že rozhodnutí, jak a kdy bude přijímání podobojí zavedeno na místní úrovni, je věcí diecézního biskupa. – ČTK

Lidové noviny 7. března 2002; vybrala E. Šimková

Kdyby se celá populace planety Země smrškla na vesnici o stu obyvatel, kde by však zůstal zachován poměr všech lidských odlišností – jak by potom tahle maličká různorodá vesnička vypadala?

Ve vesnici by žilo:

55 Asiatů, 21 Evropanů, 14 obyvatel ze Západní polokoule, 8 Afričanů

52 žen, 48 mužů

70 „barevných“, 30 bělochů

70 jiného vyznání, 30 křesťanů

89 heterosexuálů, 11 homosexuálů

6 lidí by vlastnilo světový majetek

6 by bylo z USA

80 lidí by žilo v domě, který by neodpovídal standardu

70 by neumělo číst

50 by trpělo podvýživou

jeden by byl na prahu smrti

jedna by byla těhotná

jeden by měl vysokoškolské vzdělání

jeden by vlastnil počítač

Následující je pouze interpretací uvedených faktů:

Premýšlejte o tom tímto způsobem. Žijete-li v pěkném bytě, máte dost jídla a umíte číst, jste členem velmi úzké skupiny. Máte-li pěkný byt, umíte číst a vlastníte počítač, jste členem elity. Pokud se vzbudíte toto ráno a budete zdraví, budete šťastnější než celý milion lidí, který nepřežije tento týden. Pokud jste nikdy nebyl v bitvě, nezažil osamělost vězení, utrpení mučení nebo sevrání hladu, jste na tom lépe než 500 milionů lidí tohoto světa. Pokud můžete chodit do kostela, aniž byste se museli bát ponížení, zatčení, mučení nebo smrti, jste šťastnější než miliarda lidí, kteří nemají to štěstí. Pokud máte jídlo v lednici, oblečení na sobě, střechu nad hlavou a kde spát – jste bohatší než 75 procent lidí na této planetě. Držíte-li hlavu zpříma s úsměvem na tváři a jste skutečně vděční..., jste požeňnaní, protože většina lidí má tu možnost, ale nedělá to. Pokud můžete číst tuto zprávu, jste požeňnanější než dvě miliardy lidí, kteří nedokážou číst vůbec. Mějte hezký den, spočítejte si svá požeňnaní a předejte tuto zprávu dál, abyste připomněli všem ostatním, jak jsme požeňnaní.

BLAHOSLAV 2002 – kalendář Církve českosl. husitské; vybrala O.Tydlitátová

Přednášející postavil na stůl velkou skleněnou nádobu. Naskládal do ní velké kameny až po okraj a zeptal se publika: "Je láhev plná?" Publikum odpovědělo: "Ano." Přednášející řekl: "Ne", vzal menší kamínky a naskládal je do mezer. "Je nyní nádoba plná?" - "Ano!" - "Ne," řekl přednášející a do mezer nasypal drobný štěrk. Potom se znovu se zeptal, zda je nádoba plná. Nebyla, do nádoby bylo možno přisypat písek. Ani teď nádoba nebyla plná, bylo možno ji dolít vodou. Jaké je poučení z této demonstrace? zeptal se nakonec. "Kdybych do nádoby nedal ty velké kameny jako první, už bych je do nádoby nedostal. Tak je to také v životě. Nejdřív do něho musíte naskládat ty velké kameny, později už je tam nedostanete. A důkladně si rozmyslete, které ty velké kameny si tam dáte."

Cyril Höschl v pořadu: Jak to vidím já, ČRo2, 5.3.2002 - volně převyprávěl J. Franců

rozhovor nad Bachem s Ondrou Malachem

Od Nového roku můžeme slyšet Ondrův hlásek zpívat Bohu i lidem při zkouškách pěveckého sboru ne již mezi ženami, ale v mužské části Cantate Domino – v tenoru.

Tento náš jistě nejmladší člen, který je mimo jiné i jedním z nejlepších pingpongových juniorů v řadách evangelické církve v Brně, nám při této příležitosti odpověděl na několik našich dotěrných otázek:

Jak ses vlastně dostal ke zpívání? Zpívali vám doma rodiče, babička?

Celá naše rodina je “zpěvná”, včetně prarodičů z obou stran. Doma jsme si dost zpívali, takže jsem brzo zjistil, že každý dokážeme udržet svůj hlas, i když druhý zpívá jinou melodii. Do pěveckého sboru jsem začal chodit díky pozvání naší bývalé dirigentky Lydie Pospíšilové, jejíž velkou starostí bylo, aby sbor získával nové mladé hlasy.

Navic jsem nešel tak úplně do neznáma, protože tu už zpívaly moje mamka a sestra. A třeba zde jednou potkám i svého mladšího bratra Petra, který má hezký hlas a ještě více hudebního talentu než já. A kdo ví, jestli se do zpívání jednou nezapojí i z nás nejmladší Evička.

Alt - jeden z ženských hlasů, je svým rozsahem sourozencem mužskému tenoru. Pro svůj dříve chlapecký hlas jsi nejprve začal zpívat mezi dámami. Zpívalo se ti lépe tam nebo se cítíš už jako doma mezi muži?

V altu se mi zpívalo dobře, ale v tenoru je to ještě lepší – prostě chlapi jsou chlapi! Nevím ale, jak se mně ještě změní hlas a tak kdo ví, zda jednou neskončím v basu (doufám, že ne v base).

Může se zdát, že zpívání je bližší spíše ženám než mužům. I v našem pěveckém sboru je možná více žen. Co si myslíš o postavení jednotlivých hlasů?

Každý hlas je důležitý, i ten - nebo právě ten - v pozadí, který podbarvuje jiný hlas s hlavní melodií. V tom je právě krása vícehlasu. A nemusí jít ani o velké pěvecké těleso, vždyť jak nás stále berou melodie takových Beatles!

Některé písně z našeho repertoáru jsou vznikem už staršího data. Jaký máš ty, představitel mladé generace, názor na výběr písní v Cantate Domino? Podle někoho mohou některé patřit spíše do kategorie historických fosilií (tj. zkamenělin). Nepřipadá ti, z tohoto lidského pohledu, naše zpívání jako trochu nemoderní?

Jestli někomu připadají staré, tak asi proto, že jsou náročné na poslech. Taky spoustu písní ještě neznám. Ale rád se učím nové věci, tedy i písně novější i ty starší, a vůbec mi nepřipadají nemoderní. Než odpověď na tuto otázku, zajímalo by mě spíš co na náš zpěv říká Bůh, kterému především zpíváme a děkujeme. Podle toho, co prožívám během zpěvu a zkoušek, si myslím, že našemu zpěvu Bůh opravdu žehná.

Máte doma kromě klavíru i počítač, který jako většina příslušníků tvé generace hravě ovládáš. Jak se v tvém, poměrně mladém, srdíčku srovnává programování a internet s Bachem a Royovou – tvými oblíbenci? Jde to vůbec dohromady?

Tvoje otázka mi připomíná scénu ze Svěrákova filmu „Marečku, podejte mi pero“, kdy vyučující profesor konstatuje: „A proč by si skladník nemohl číst Vergilia v latinském originálu?!“ Zrovna tak mně připadá úplně normální, když si programátor po práci pustí třeba skladby Johanna Sebastian Bacha. Navíc obě oblasti jdou docela dobře skloubit. Existují programy, které mohou velmi dokonale zpracovat a reprodukovat kvalitní hudbu.

Je ti nějaká píseň víc blízká?

Ano – „Bůh je naše útočiště i síla“. Nejvíce se mi líbí, a je to moje první píseň, kterou jsem v Cantate Domino zpíval.

Jaký je tvůj vkus v jiných oblastech života? Co tvé zájmy? Co máš a nemáš rád (nemysleno o jídle)?

K mým oblíbeným sportům patří stolní tenis, florbal, mezi mé koníčky náleží i klavír, počítače, a taky rád čtu. Počítače mě baví tolik, že bych si chtěl tuto oblast vybrat za své povolání, i když mi to taťka (který je programátorem) trochu rozmlouvá. Věcí, které nemám rád (jako např. „vtíravé reportéry“ s dotěrnými otázkami), by bylo asi mnohem méně.

Co řekneš na závěr?

... že do Cantate Domino chodím rád - zpívat v takovém kolektivu krásné písně našemu Pánu Bohu a dělat tak radost Jemu, sobě i druhým lidem.

Děkujeme za poskytnutý rozhovor a držíme palce.

Rozhovor připravil Vít Rybářík

Představujeme nové presbytery

V únoru bylo ve sboru Brno I zvoleno nové staršovstvo, v němž začala pracovat řada nových presbyterů. Rádi bychom vám je postupně představili, a proto jsme jim položili několik otázek:

- 1. Čemu se věnujete ve svém povolání (studiu) a kdy se do vaší každodenní práce nejčastěji promítá křesťanská víra?**
- 2. Kdo měl největší vliv na utváření vaší víry?**
- 3. Na kterou oblast sborové činnosti byste jako presbyter chtěl zvlášť myslet?**
- 4. S čím jste v našem sboru nespokojeni, a chtěli byste to zlepšit?**
- 5. čem byste rádi četli v časopise Setkávání?**

1. Pracuji pro soukromou projekční firmu v kolektivu lidí, kteří už mají vytvořený svůj názor na svět a společnost a kde největšího respektu dosáhne člověk rovným a férovým chováním.
2. V pořadí důležitosti to byli přátelé, se kterými jsem se stýkal během vojenské prezenční služby, manželka, rodiče, dědeček.
3. Společné akce nebo pobyty pro celé rodiny.
4. V současné době mě nic nenapadá.

5. Záběr časopisu „Setkávání“ je podle mého názoru optimální. Osobně nejraději čtu rubriky „Bylo“ a „Bude“.

Ing. Petr Zukal

1. Jsem malým stavebním podnikatelem a zaměřuji se na výstavbu a rekonstrukci objektů pozemního stavitelství, např. rodinných a bytových domů, provozoven, ale i na výstavbu pro obce, školy, školky nebo zdravotní zařízení. Jelikož se při své práci setkávám s lidmi, a to jak se zákazníky, tak s lidmi na různých úřadech, se svými zaměstnanci, ale i s náhodnými chodci okolo stavby, vždy je příležitost k rozhovoru a jednání. Moje křesťanská víra se promítá především do způsobu a někdy také do obsahu jednání s těmito lidmi.
2. Největší vliv na utváření mé víry měli rodiče, a to tím, že jsme „musel“ chodit do nedělní školy, kde jsem získal povědomí o křesťanství a měl možnost o něm přemýšlet. V době dospívání bratr farář Milan Mrázek.
3. Já se v církvi nejvíce zajímám o oblast duchovní, ale domnívám se, že jako presbyter jsem pro sbor nejprospěšnější v oboru svého povolání, tj. práce ve stavební komisi.
4. Nedomnívám se, že v životě našeho sboru jsou zásadní oblasti, kde je třeba učinit výraznou změnu. Rád bych pomohl zajistit běžný a bezproblémový chod sboru.
5. V časopise Setkávání bych se rád dozvěděl, je-li to možné, něco o životě protestantských sborů v sousedních zemích.

Ing. Stanislav Dvořák

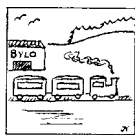
1. Hlavní náplní práce vysokoškolského učitele je pedagogické působení na studenty formou přednášek, cvičení, konzultací, vedení seminárních a diplomových prací. Sem patří také zkoušení, což je činnost příjemná jen v případech, když studenti umí. S výukou souvisí také příprava učebních textů. Druhou součástí mé práce je vědecko-výzkumná činnost, ke které patří také psaní posudků, recenzí, hlášení, žádostí o grant a mnoho dalších.
2. Moje babička Vlasta Fialová, když mi vyprávěla o české historii, a svým osobním příkladem můj otec Dušan Franců.
3. Působím v redakci Setkávání - jsem však ochoten zapojit se i do dalších činností, které sbor potřebuje, např. v komisi výchovné.
4. Moje matka velmi ráda chodívá do kavárničky, také syn udržuje kontakt s kamarády, které poznal v evangelickém skautu a ve sboru. Chtěl bych, aby se lidé dále cítili dobře ve sboru, rádi se zapojovali do aktivit sboru a aby tato činnost obohacovala jejich život.
5. Chtěl bych číst o inspirujících myšlenkách, o tom, čím žije nejen náš sbor, ale i jiné sbory, případně církve ve světě. Ale to jako na členu redakční rady záleží i na mně.

Dr. Jan Franců

Setkání dětských chrámových sborů

Zveme vás k evangelickým bohoslužbám v ř.k. kostele sv. Augustina v Brně v sobotu 27. dubna v 16 hodin. Vyvrcholí jimi přehlídka dětských chrámových sborů (Musica Sacra) z celé republiky. Každoročně se jí účastní i zpěváci z ČCE – letos budou z Miroslavi, Nosislavi a Heršpic – proto byl tentokrát o přípravu bohoslužeb požádán evangelický kazatel, bratr farář Ondřej Titěra. K dětem promluví i náš „africký farář“ Leonardo Teca z Horních Vilémovic. Přijďte připojit svůj hlas k písniím z Evangelického zpěvníku, jež budou znít chrámem v Masarykově čtvrti.

Dokonalý hudební zážitek

V neděli 10. března se uskutečnil další z řady koncertů v Blahoslavově domě. V uplynulých několika letech jsme si již zvykli na vysokou uměleckou a interpretační úroveň těchto koncertů. Ani tento nebyl výjimkou. Jeho úroveň byla umocněna prvním provedením díla Miloše Štědrone *Johannes Hus – Optimus Bohemiae filius, Malá kantáta pro hlas, varhany a obligátní bicí nástroje*. Autor byl na koncertě přítomen a skladbu sám uvedl. Na skvělém provedení se podíleli interpreti Helena Pellarová – zpěv, Martin Jakubiček – varhany, Ctibor Bártek – bicí nástroje. Po ukončení této skladby jsem poprvé cítil nedokonalost nepsaného zvyku při našich koncertech – netleskat po každém opusu, nýbrž až na samý závěr. Po vyslechnutí kantáty se totiž ruce k potlesku samy chystaly. Na programu koncertu dále zazněla díla autorů 16. až 20. století v interpretaci Martina Jakubička a Heleny Pellarové. Celý koncert rámovaly varhanní improvizace na 2 vybrané písně z Evangelického zpěvníku – na zahájení nápěv z r. 1563, který známe s textem Studně nepřevážena a na závěr píseň Ludka Rejchrtů Už mi oči tíží sen. Po celý koncert bylo cítit soustředěný poslech a ani závěrečná improvizace nás nemohla vybídnout ke spaní – spíše naopak. Závěrečný potlesk byl slyšitelným projevem pozorných posluchačů.

Blahoslav Ryšavý

Seniorátní presbyterní konference

V sobotu 9. března se v Blahoslavově domě uskutečnila seniorátní presbyterní konference. V sluncem ozářeném sálu se nás sešlo asi sto. Po písni č. 62 Vladimír Zikmund začal úvodní pobožnost o vztahu modlitby a činu anekdotou o Skotovi, který se 30 let denně modlil, aby vyhrál v loterii, až uslyšel shora hlas: „Tak si alespoň jednou kup los!“

Hlavní téma konference uvedl Mgr. Daniel Ženatý z Nového Města na Moravě přednáškou: Nebezpečí fundamentalismu v nás a kolem nás. Fundamentalismus provází náboženství od počátku, název však dostal koncem 19. století. Spočívá ve snaze nalézt jednoduché a jednoznačné stanovisko, pevný řád, a toho se potom držet bez tolerance k názorům jiným. Fundamentalista nepřipouští chybu v Bibli, při výkladu se drží textu jako historické zprávy, jak to bylo, a ne, jak se nás to týká. Biblické obrazy jsou mu podezřelé, protože umožňují různé výklady. Přednášející uvedl příklady nesrovnalostí v Bibli, problémy při překladu, kdy je potřeba vážit mezi přesností překladu a srozumitelností textu. Fundamentalismus nabízí nedokonalé zboží, vede k pocitu nadřazenosti nad lidmi s jiným názorem, odmítá dialog a kritický přístup.

Po písni č. 101 jsme se přesunuli do Losova sálu, kde bylo připraveno občerstvení. V diskusi zazněly názory, že ČCE by měla více říkat, co se má a co se nemá dělat, že současná generace kazatelů je v rozpacích co je hřích. Existují však pevné body víry a úkolem církve je vracet se k nim a vykládat, jak je dnes chápat. Fundamentalismus se projevuje i v běžných situacích. Stojí na jiném základě než je Boží láska.

Po studeném obědě program pokračoval scénickým čtením hry Arnošta Goldflama *Smlouva*, kterou přednesl Láry Hauser, herec Divadla na provázku a člen sboru v Brně - Husovicích. Příběh, který ilustroval kořeny i důsledky fundamentalismu, byl odměněn dlouhým potleskem. Jaromír Feltl ze Svitav zakončil konferenci modlitbou a čtením z 12. kap. Římanům a písni 549.

Konference byla velmi zdařilá, díky patří hostitelům v Blahoslavově domě za příjemné prostředí, Mgr. Ženatému za úvodní zajímavou přednášku a seniorátnímu výboru za výběr aktuálního tématu, o čemž svědčí i skutečnost, že téměř všichni zůstali až do konce.

Jan Franců

bylo

Daňkovice

První březnový víkend vyrazilo 20 mládežníků, 2 novopečení presbyteri a jeden farář na opuštěnou faru na Vysočině, aby tu společně strávili několik dnů. Část jela auty, zbytek se dokodrcal vlakem a autobusem. Jídla bylo dost, postelí a matrací také, dobré nálady na rozdávání, počasí rozmanité. Jeden den sněžilo, druhý den nám krásně svítilo sluníčko. V pátek večer bratr farář vyprávěl o pronásledování křesťanů v římské říši a v sobotu jsme se rozdělili do čtyř skupin a probírali dopisy z prvních kapitol knihy Zjevení. Toto téma jsme si sami vybrali. Protože jsou to texty značně nesrozumitelné, měli jsme k dispozici pět různých výkladů, z kterých jsme mohli čerpat informace. Odpoledne jsme podnikli výlet do nedaleké kavárny – cukrárny a večer jsme se pokusili napsat podobný dopis jako apoštol Jan. Výsledky vám předkládáme. V neděli jsme mohli dlouho spát, protože bohoslužby začínaly až v 11 hodin. Předtím jsme se však sešli k modlitební chvíli. Kázání Michala Vogla bylo o útočističných městech. Poměr domácích a nás byl vyrovnaný. Pak jsme si prohlédli místní toleranční kostel a hřbitov. Domů jsme dorazili vcelku bez úhony.

Dopis do Střední Lhoty

Milý sbore!

Jménem našeho sboru v Dolnohorní Lhotě Vám chci poděkovat za duchovní a finanční podporu, kterou jste nám poskytli v těžké době.

Jsem rád, že jste nepodlehli sektě sv. Axiónu a brzy rozpoznali, že její učení není správné. Přijměte však naši přátelskou radu. Byl jsem přítomen na Vašich posledních bohoslužbách a byl jsem zklamán, jak jste se změnili. Je vidět, že aktivní život sboru už pro Vás není tak důležitý, jak býval. Mrzelo by mě, kdyby Vás sbor kvůli tomu v budoucnu zanikl.

Závěrem dopisu bych chtěl citovat nadějnou zvěst ze Zjevení Janova, 7. verš z 2. kapitoly: „Tomu, kdo zvítězí, dám jíst ze stromu života v Božím ráji.“

S přátelským pozdravem

Arnošt Horácius Berlička, kurátor sboru v Dolnohorní Lhotě

From: jan.jenicek@seznam.cz

To: ccepraha2@wo.cz

Subject: Fwd: neprehlednete!!!

Original message from jezis.kristus@heaven.god

Sent on Monday February 1 2002.

Zdar Jane!

Jaxe mas? Pisu ti kvuli sboru v Praze 2, muzes jim to prosim te preposlat?

Ztratil jsem adresu. Vyrid jim:

K mym usim se doneslo, ze jste ztratili farare, ale zaroven vas musim

pochvalit, ze jste to bez nej zvladli. Ocenuji ochotu lidi, kteri se ujali

vsech potrebnych ukolu. Vas novy farar je mi velmi sympaticky. I presto,

ze je z Keni, velmi dobre mluvi cesky a muze vam sdelovat me slovo a

ackoli ma krasna kazani, spousta lidi se radeji vali v posteli, pripadne

jezdi po hypermarketech ci sleduji hokej. Misto toho aby se nekteri z vas

v noci venovali spanku a modlitbe, rozmnozuj se bohuzel ne se svymi

manzelkami. Zkuste si s nimi promluvit a rict jim, ze to nebudete trpet.

Kdo se bude ridit mymi radami, nemusi se bat o svou budoucnost, protoze se

stane mym pritelem.

S pozdravem

Jezis Kristus

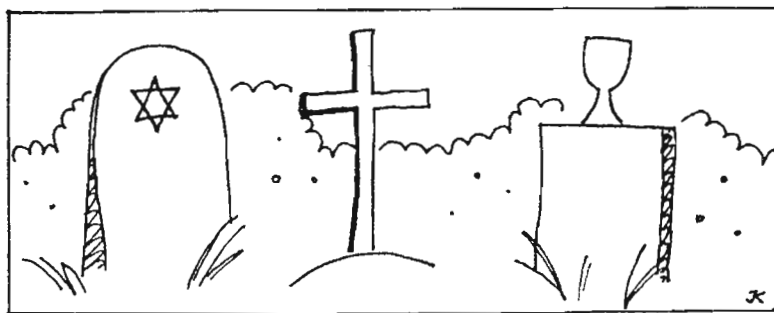
P.S.: I love you

Odchozi zprava prosla antivirovou kontrolou AVG a neobsahuje zadne viry.

Peter Karner:

Hrobník jako pomocník při zmrtvýchvstání

Kdo chce něco vědět přesně, musí se zeptat odborníků. Také na smrt jsou odborníci. Nemyslím teď na lékaře a faráře, ale na ty, jimž mrtvý patřívá docela: na hrobníky, ty přívětivě strašidelné lidi. Vedou život mezi mrtvými, za parfém mají pach tlení.

Znamená smrt konec všemu? Hrobník to ví: „Šópneme tam rakev, zahážu to a šlus. Aji kamaráda hrobníka jsme zrovna tak pochovali. Všeci tam pudem. Nic nezůstane. Dyť přeci ani nemůže zůstat – nic. Jak se to kdysi říkávalo: Kdo jinýmu jámu kopá, sám do ní padá. Ze země si přišel a do země pudeš... My tady včil všechny máme v zemi. Leda že bych nekeho zas vykopal.“

Hrobník je realista, hlídá si svoje mrtvolý. Ani jedna se mu neztratí. To tak. Ještě aby měl opletačky. Ale kdo by dnes kradl mrtvolý?

Hrobník si to už ohlídl, aby všechny mrtvolý ležely v zemi – jak hrozinky v koláči. „My tady včil všechny máme v zemi.“ Říká to docela hrdě, dá na čest svého povolání. Mrtvý je mrtvý, má tudíž jen jednu možnost, jak utéci hřbitovu: „Leda že bych nekeho vykopal.“ Ba překrásně to hrobník pověděl.

Tady nabývá povolání hrobníka božský rozměr. Kdyby žádnýho mrtvýho nevykopal, zůstanou všichni nebožtíci v zemi na věky věků. A tak mám takovou vizi: Kristus jako hrobník, který v poslední den půjde a vykopá všechny mrtvé, aby mohli povstat. Nebo možná: Kristus v poslední den půjde a vykopá hrobníky. Ti potom zas vykopou všechny zbylé nebožtíky. Vida, hrobník má zajištěné pracovní místo i na onom světě. Zde je pozemský pohřbíváč mrtvých, tam bude nebeský vykopávač mrtvých. I ke zmrtvýchvstání je totiž zapotřebí personál.

Podrobnosti takové práce při zmrtvýchvstání popsal Abraham a Santa Clara volně podle proroka Ezechiele:

„Tu hlava, tam jenom půl hlavy, tady temeno, tamhle zub, tu koleno, tam žebro, o kus dál loket, jinde holen. Jako kdyby padaly sněhové vločky. Každý totiž shledává své údy, kam patří.“

Myslím, že Ezechiél přecházel z místa na místo, z té strany na onu, aby viděl, zda se všechny údy dostaly na předchozí místo. Dost možná, že když viděl holen u hlavy, domluvil jí. To se přece nedělá! Marš pryč! A honem tam, kam patříš! Presto. Rychle a bez odmlouvání. Potom kosti teprve začaly obrůstat šlachami, žilami a masem.“

Zmrtvýchvstání jako gigantická skládačka?

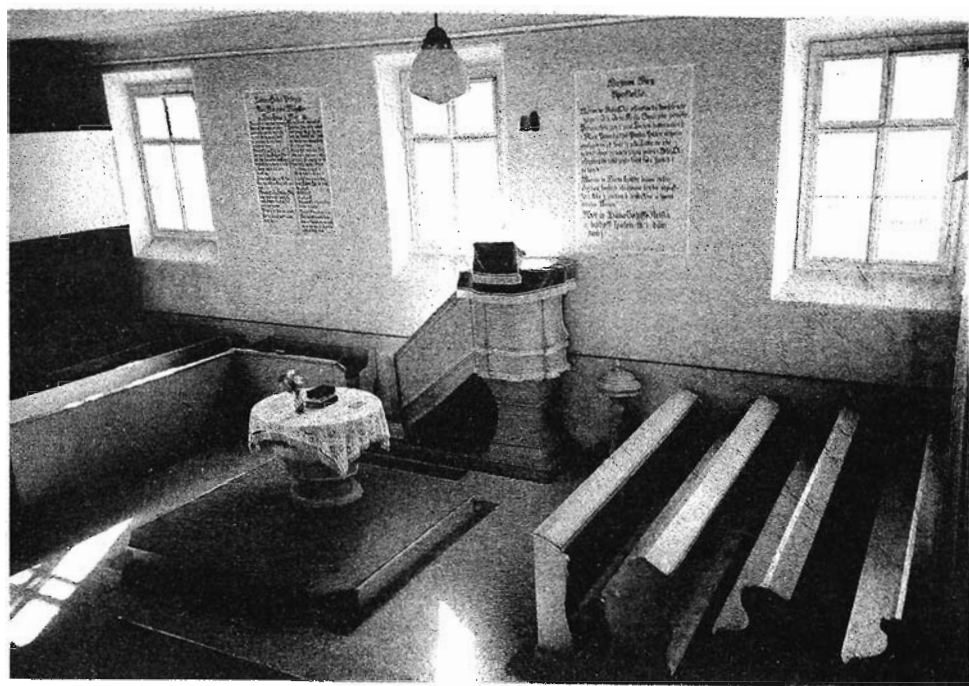
A hrobníci – ti vědí „kerý kostě přindó k sobě“. Proto Kristus onoho dne řekne hrobníkům: „Tak, pánové, teď začneme se zmrtvýchvstáním. – Včil to bude hokna. Vykopéte všechny, co je tam máte pochovaný.“

přeložil jv

Na další stránce foto tolerančního kostela v Daňkovicích z roku 1813, nápis na stěně kostela, jg

Weselim se z tobo,
že mi řikáno býwá:
Podme do domu
Hospodinowa.
Jat jsou milí přibyt-
lowé tvoji, Hospodine
zástupu! Šadostlwa jest
a welice louží dusse
má po síncích
Hospodinowých.
Blahoslawení tteriz pře-
býwají w domě twém tít
tebe na wěky chwáliti budou.
Hospodine jat miluji obydlí
domu twého a místo přibyt-
stáwy své.

Wtomť jest
zjewná láska
Boží k nám
ze Syna swého
jednorozeného
poslal Bůh na swět
abychom žiwi bý-
ti šr ze něho.
Po tomť poznají
wssichni, že jstě
moji učedníci bude-
te-li mítí lásku jed-
ni k druhým.
Miluje-li mne
tđo, slowa mého-
of-
tribati bude.

domácí pobožnost

(Z kázání švýcarského teologa Karla Bartha, předneseného o Velikonocích 1964 ve věznici v Basileji. Převzato ze sbírky Predigten 1954-1967, ed. H. Stoevesandt, Zürich 1979. Přeložil ju.)

Téhož dne večer – prvního dne po sobotě –, když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána.

Jan 20,19-20

Milí bratři a sestry,

jak se to mohlo stát a jak se to stalo: to přemožení a odstranění, smrt jeho smrti, oblečení a naplnění – ne snad dřívějším smrtelným, ale novým, nesmrtelným životem – to nevím já zrovna tak jako vy. Není nic jednoduššího než říci, že tomuhle se nedá věřit. Skutečně už tehdy se o tom nemohlo vyprávět, natož pak o tom psát a vysvětlovat to. Ani v Novém zákoně není jediné místo, kde by to býval někdo aspoň zkusil. Vzkříšení Ježíše Krista byl docela a jediné Boží čin – dobře učiněný, ale vrcholně nepochopitelný. I tehdy, když se to stalo, to bylo možné pouze poznat, vyznat, dosvědčit a zvěstovat.

O tom, co se onoho dne stalo, se mohlo vyprávět jen to, co následovalo po Ježíšově zmrtvýchvstání, že se totiž zjevil učedníkům. Setkal se s nimi (rozumějme: ne jenom v myšlenkách, ve snu, nebo jaksi duchovně, ale i tělesně, viditelně, slyšitelně, dokonce hmatatelně). Byl živý – ten člověk, co předtím zemřel – byl živ mocně, v takové podobě, v jaké žije Bůh: živ bezprostředně skrze něho a s ním, a proto nesmrtelně, nepomíjivě, nezrušitelně. Tak přišel onoho dne Ježíš k učedníkům.

To bylo možné vyprávět, sice dost koktavě, ale přesto s určitostí. A právě v tomto vyprávění se od té doby dodnes dosvědčuje a zvěstuje to, co se vyprávět nedalo a nedá: Ježíšovo zmrtvýchvstání. Ten zmrtvýchvstalý Ježíš přišel a „postavil se uprostřed“. Zůstaňme teď chvíli u toho podivného výrazu.

Znamená totiž především: Postavil se doprostřed svých učedníků. Vstoupil tedy právě na to místo, na které se v těch dlouhých hodinách od velkopátečního večera dívali jako na prázdné. Neviděli tam nic. Zbývala vzpomínka na zakrvácené mrtvé tělo sňaté z kříže. Zbýval Ježíšův hrob a s ním i jejich vlastní minulé omyly a iluze, konec všeho.

Nedělejme si o těch Ježíšových učednících žádné mylné představy. Shromáždění zbožných, věřících, nebo aspoň dobrých, zdatných, snaživých lidí – to oni byli tak málo jako my tady. A onoho dne ještě méně než jindy. Seděli tam jak hejno slepic na hřadě, když začne bouřka. Nebo trochu pěkněji řečeno: jako houfeček dětí, které právě ztratily otce i matku. Nebo: jako hrstka vojáků, když prchají po porážce. Došlo k tomu nejhoroznějšímu: vyhráli ti druzí. Ježíš už nebyl. A oni sami? Jak často mu nerozuměli! Jak často mysleli, mluvili, žili zcela jinak než podle něho! A když potom přišla velká zkouška, jeden z jeho vlastních ho zradil za třicet stříbrných (Mt 26,15). Všichni ho opustili a utekli (Mt 26,56). Ten nejsilnější z nich, Petr, muž pevný jako skála, na němž chtěl Ježíš postavit svou církev (Mt 16,18), ho třikrát zapřel. Co z nich mělo být?

Lítost, smutek, strach, to jim zůstalo. Trocha střepů. Ne to nebyli světci, hrdinové.

K nim přišel, doprostřed nich vstoupil zmrtvýchvstalý Ježíš. K čemu? Proto, aby v moci velikého milosrdenství Boga, svého Otce, byl hlava toho ztraceného houfu, těch unavených a obtížených starostmi (Mt 11,28), těch zmatených a zděšených, těch zbabělých, aby byl hlava toho skrz naskrz nemocného těla. Udělal to myslitelně nejjednodušším způsobem. Řekl jim: „Pokoj vám.“ V tehdejší řeči to neznamenal méně, ale ani víc, než když u nás nějaký člověk přijde k jiným a řekne: „Dobrý večer“, nebo třeba: „Dobrý den“. Tak lidsky, tak jako jeden z nich vstoupil doprostřed. Ale když dva dělají totéž, není to totéž. Ježíš

přinesl učedníkům ne jenom přání. Přinesl jim – vlastně stvořil jim – to, co ono jednoduché slovo vyjádřilo: pokoj, dobrý večer, dobrý den.

Dobrý den – to znamená určitě: Pokoj právě tobě. Právě tobě dobrý nový den. Ježíš zemřela vstal z mrtvých jako hlava celého svého těla. Proto také zemřel a vstal z mrtvých jako hlava každého z údů toho těla. Takže se to stalo také pro tvé ospravedlnění před Bohem, pro posvěcení také tvého života.

Doprostřed celého lidského zástupu, doprostřed těch, co jednou jásají až do nebe, jindy jsou smutní až k smrti, doprostřed těch přespříliš hloupých, i těch přespříliš chytrých, těch příliš jistých, i těch příliš rozpačitých, doprostřed všech náboženských i všech nenáboženských lidí vstoupil toho dne ukřižovaný a vzkříšený Ježíš. Vstoupil tam mocně, jako Pán všech těchto lidí. Stalo se to uprostřed nemocí a přírodních katastrof, uprostřed válek a revolucí, mírových smluv a válečných hrůz, pokroku, nehybnosti, úpadku v tom čase – stalo se to, když se prokázal a zjevil jako ten, jenž byl, jest a bude: Pokoj vám! a ukázal jim své ruce a svůj bok. Mezi tolik bylin a plevelů bylo onoho dne zaseto také toto semeno. Také ono zraje ke žni. Spolehněme se na to.

To, co se stalo onoho dne, stalo se „uprostřed“. Byl to a zůstal onen střed, kolem nějž se soustřeďuje všechno ostatní. Z něj vše nejprvotněji vychází, k němu vposledu spěje. Je mnoho skutečných a mnoho zdánlivých světél, mnoho jasných a mnoho kalných: toto však bude zářit nejdéle. Neboť všechno trvá po svůj vyměřený čas, ale Boží láska, ta, jež působila a promluvila ve vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých, trvá na věky.

*Bože,
tvé činy nám často připadají příliš veliké, k neuvěření.
Sami jdeme příliš pomalu na to, abychom ti stačili, když kráčíš před námi.
Rozumem nestačíme promyslet to, co ty ukazuješ.
Proto, čekáme na tvé slovo,
aby k nám proniklo zářivé velikonoční světlo – a my rozpoznali,
že žalář smrti pozbyl mříže a závory
a brána k životu je dokořán. Amen.*

(Modlitba je převzata z Reformované agendy. Přeložil jv.)

Diakonie je služba potřebným,

proto je důležitá a Bohu milá, ať už se děje pod tím neb oním jménem. Obal není nikdy tolik důležitý jako obsah. – Jenom přibližně (škoda!) jsem si zapamatoval slova, která pronesla Zdenka Marková (9.12.1943 - 4.2.2002) několik týdnů poté, co převzala práci ředitelky Diakonie na samém začátku činnosti střediska v Brně. S obdivuhodnou odvahou se pustila do namáhavé, odpovědné, nevyzkoušené práce – a konala ji naplno, ze všech sil, tak, jak byla odjakživa zvyklá.

Tak jsme ji znali už dřív, když po léta pečlivě pracovala ve staršovstvu sboru Brno II. Nevymluvila se – třeba na nedostatek času – a ona ho opravdu neměla nazbyt. Neprocházela životem snadno. Snad i v tom měla jeden ze zdrojů pochopení pro lidi, kterým se také na životní cestě něco hatí. Uplatnění kvalifikace a zkušenosti, odborná pomoc, odborná rada, a vždy jako samozřejmost vyhlížející přívětivý úsměv – to byl její vklad do služby, kterou konala ve zdravotnictví, sociální oblasti, Diakonii.

Zákeřná, zlá nemoc ji přepadla, sotva se mohla začít těšit na odpočinek po práci. Nevzdávala se. Bojovala statečně jako vždy předtím – a už jsme se těšili, že se jí opět podařilo vybojovat si uzdravení a nový začátek. Právě tehdy skončila pozemskou cestu. Ale v jejím případě to smrt nevyhrála. Vítěz je Ježíš Kristus, kterému naše sestra Zdenka Marková věřila. Nám odešla, s Kristem je živa před Boží tváří.

Mimořádná setkání sboru Brno I v dubnu

V **neděli 7. dubna** navštíví náš sbor senátor bratr farář Zdeněk Bárta z Litoměřic. Po dopoledních bohoslužbách v obou kostelech bude mít ve 14 hodin na Opletalově přednášku a rozhovor, jak se orientovat v dnešní politické situaci, a jako předseda představenstva Diakonie ČCE podá také informace o její práci a o novém církevním zákoně. Srdečně zveme všechny členy sboru a všechny další zájemce.

V **neděli 14. dubna** proběhne již tradiční skautská neděle. Po dopoledních bohoslužbách v Komenského kostele, na kterých se bude podílet mládež, jsou všichni zváni ke společnému obědu (stačí se přihlásit až v neděli dopoledne). Po něm bude ve 13.30 bratr dr. Jan Franců vyprávět a promítat diapositivy ze své nedávné cesty do Chile a Argentiny. Také na toto shromáždění vás všechny srdečně zveme.

V **neděli 28. dubna** budeme mít pouze jedny bohoslužby - v 10.00 v Komenského kostele -, při nichž bude kázat bratr senior Pavel Kašpar a přijme presbyterský slib nového staršovstva.

Klub otevřených dveří

4. dubna	Hospodin je můj pastýř, informace o Aglow – ses. Zdenka Palová
11. dubna	Režim v rodině – ses. Anna Kolegarová
18. dubna	Jak naučit děti hodnotám – ses. Irena Zemanová
25. dubna	Tvoříme s dětmi – paní Ivona Tichá

Katolické obrazy v evangelickém kostele

Rozměrné korouhve Karla Rechlíka budou dotvářet interiér Komenského kostela také ve velikonočním období. Podnětem k této netradiční výzdobě evangelického kostela se stala spolupráce při adventní ekumenické bohoslužbě v prosinci loňského roku. Pro postní a velikonoční čas byla obrazová kolekce upravena a rozšířena tak, aby vyjádřila hlavní myšlenky největších křesťanských svátků. Čtyři plátna z cyklu „*Tváře proroků*“ představují v nadživotní velikosti stylizované fragmenty tváří starozákonních proroků, kteří před staletími očekávali příchod Mesiáše a kteří svoje vize vyjádřili v řadě předpovědí. Výrazně barevné podoby dvou velkých prorockých osobností - Jeremjáše a Izajáše - jsou instalovány po bocích hlavního vchodu do kostela.

Dvě korouhve jsou věnovány událostem Velikonoc. Na poloviny rozdělené plátno s postavou ukřižovaného Krista je inspirováno evangelií zprávou o tom, že opona jeruzalémského chrámu se v okamžiku Ježíšovy smrti „roztrhla v půli“. Monumentální, z obrazového prostoru vystupující anděl vypovídá svým gestem o vyvrcholení pašijového děje a celého velikonočního dramatu - o Kristově vzkříšení.

Žákovský varhanní koncert

se po roce znovu připravuje v Blahoslavově domě, tentokrát se má konat

v neděli 14. dubna 2002 v 19 hodin.

Srdečně zveme!

Prosíme však, abyste přijali toto upozornění: Kdo se domnívá, že se tam dají uslyšet výkony jakýchsi lidí, kteří se toho ještě moc nenaučili, a přesto přijde, bude zklamán. Ti „žáci“ jsou výteční varhaníci a to, co hrají, je vynikající a krásné.

b u d e

Pověření členů staršovstva 28. 4. - Brno I

Vyznání starších:

Přijímáte své pověření sborem jako povolání od Boha: Chcete se ve všem podřizovat slovu Božímu? Jestliže tomu tak je, odpovězte každý sám za sebe. Ano

Chcete se jako presbyterů starat o to, aby se dílo Páně ve vašem sboru věrně konalo a pokračovalo i mezi přicházejícími generacemi, aby slovo boží bylo kázáno čistě, podle Písma svatého, aby se svátosti řádně vysluhovaly a evangelium bylo bez překážek zvěstováno všem, zvláště starým, nemocným a dětem, a aby se šířilo i mimo sbor k těm, kteří mu dosud neuvěřili? Chcete pečovat, aby pro to byly vytvářeny všechny vnější podmínky? Chcete dbát, aby se váš kazatel mohl cele věnovat službě kazatelské a pastýřské a měl možnost dále se prohlubovat v bohosloveckém vzdělání? Jestliže tomu tak je, odpovězte: Ano

Chcete žít v lásce a vzájemném odpuštění se všemi bratřími a sestrami, zvláště s kazatelem a ostatními presbytery, jako ti, kteří se účastní jednoho stolu Páně? Chcete stát věrně při svém kazateli a spolu s ním podpírat všechny, kdo procházejí těžkostmi a trápením? Chcete se varovat všeho, co by důvěru ve sbor narušovalo, a zachovávat v tajnosti, co vám jako presbyterům bude důvěrně sděleno? Jestliže tomu tak je, odpovězte: Ano

Chcete žít ve světě tak, abyste všem lidem vydávali věrohodné svědectví o příchodu Božího království? Jestliže tomu tak je, odpovězte: Ano

Uznáváte, že křest a večeře Páně – znamenají jednoty Kristova lidu – zavazují k bratrské otevřenosti vůči členům jiných církví? Jestliže tomu tak je, odpovězte: Ano.

Zavazujete se, že budete upevňovat bratrskou jednotu církve československé evangelické a dbát řádů, které si v poslušnosti slova Božího uložila? Jste hotovi spolu s kazatelem zastupovat církev před veřejností? Jestliže tomu tak je, odpovězte: Ano.

Odpověď shromáždění:

Milí bratři a milé sestry, chcete tyto presbytery mít ve vážnosti, modlit se za ně a v jejich práci je podporovat? Jestliže tomu tak je, odpovězte: Ano

podle Agendy československé církve evangelické, díl I, Praha 1983

Pořady brněnské tvůrčí skupiny, vysílané v České televizi v dubnu

Sváteční slovo Martina Stropnického v neděli 7.4. v 18.50 hod.: Hovoří velvyslanec ČR ve Vatikánu

Křesťanský magazín v neděli 14.4. ve 14.20 hod.:

Tři kapky v moři (práce mezi brněnskými Romy) - Čeští studenti v Římě - Biblická soutěž

Křesťanský magazín v neděli 28.4. ve 14.20 hod.:

Křesťanská mise v Bangladéši - O pomoci mentálně postiženým - Chráněné bydlení v Brně - Biblická soutěž

společenská kronika

Brno I

3. 4. Adam Hladký	50 let
12. 4. Jaroslav Bednář	92 let
13. 4. Milada Klobásová	80 let
13. 4. Milada Rotscheinová	80 let
15. 4. Marie Schejbalová	86 let
16. 4. Ondřej Lacina	30 let
16. 4. Andrea Smejkalová	20 let
17. 4. Vladimír Kubík	86 let
18. 4. Jaroslav Najman	80 let
18. 4. Martin Rumíšek	30 let
20. 4. Marta Kneslová	88 let
29. 4. Jana Švancarová	20 let

Pokřtěna byla:

3. 2. Eliška Syrůčková, nar.2001

Rozloučili jsme se:

7. 2. Františka Svobodová z Otnic, nar.1911

Brno II

3. 4. Marie Pavlíková	81 let
7. 4. Ing. Lubomír Ryšavý	76 let
8. 4. Josef Toman	87 let
10. 4. Božena Turková	80 let
11. 4. Josef Brandejs	84 let
13. 4. Rudolf Diváček	84 let
15. 4. Milada Čechová	76 let
16. 4. Libuše Chromelová	75 let
17. 4. Ing. Karel Svozil	79 let
17. 4. Drahomíra Chytrá	81 let
19. 4. Blažena Kadlecová	70 let
20. 4. Josefa Spáčilová	77 let
22. 4. Miroslava Bartlíková	79 let
25. 4. Aleš Socha	75 let
29. 4. Věra Freiberggerová	82 let
30. 4. Ing. Maxmilián Osvald	78 let

Rozloučili jsme se:

12. 2. Zdenka Marková, 58 let

15. 2. Jiřina Havlíková, 71 let

ze sborů ČCE

Brno – Židenice Jílkova 74

Farní úřad Konečného 6, tel. 48538108

Bohoslužby - neděle 9 hod.

Biblická hodina - čtvrtek 19 hod.

Starší děti - úterý 15.30 hod.

Mladší děti - středa 16 hod.

Mládež - úterý 19 hod.

Brno – Husovice Netušilova 26

tel. 45212420

Bohoslužby - neděle 9 hod.

Biblická hodina - čtvrtek 17.30 hod.

Děti - pondělí 18.15 hod.

Mládež - pondělí 19.30 hod.

Na pátek 12. 4. ve 20 hod. jsme zváni

na setkání

sboru k diskusi o eutanazii.

koutek pro mládež

Tajemství štěstí

Jeden mladík prosil nejmoudřejšího člověka na světě, aby mu prozradil tajemství štěstí. Mudrc mu navrhl, aby se zatím prošel po jeho paláci a vrátil se za dvě hodiny.

„Jen o jedno tě chci požádat,“ řekl nakonec mudrc a podal mu lžičku, na kterou kápl dvě kapky oleje. „Abys s sebou celou cestu nesl tuhle lžičku, ale dej pozor, abys nevyлил olej.“

Po dvou hodinách se mladík vrátil. Mudrc se ho zeptal: „Všiml sis v jídelně těch krásných tapiserií? Viděl jsi, jaký mám kolem domu nádherný park? Viděl jsi, jaké mám v knihovně cenné pergameny?“

Mladík zahanbeně přiznal, že nic z toho neviděl. Celou dobu se staral jen o to, aby se mu nevyлил olej. „Tak se vrať a prohlédni si krásy mého světa,“ odpověděl mu mudrc.

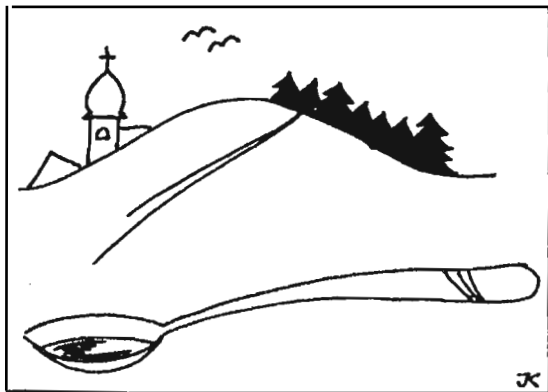
Mladík si znovu vzal lžičku s olejem a procházel celým domem, ale tentokrát si všiml všech uměleckých děl.

Viděl zahrady, hory, květiny. Vrátil se k mudrci a dopodrobna mu vylíčil, co všechno spatřil.

„Ale kde máš ty dvě kapky oleje?“ zeptal se mudrc.

Mladík se podíval na lžičku a zjistil, že olej cestou rozlil.

„Tak, a to je jediná rada, kterou ti mohu dát,“ poznamenal mudrc. „Tajemství štěstí spočívá v tom, že vnímáš všechny krásy světa, ale nikdy přitom nezapomeneš na ty dvě kapky oleje na lžičce.“

"Konečně, bratři, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu" (Pavel v listě Filipským 4,8). A nikdy přitom nezapomínejte na to, co je podstatné!

Nebojácnost

„Co je to láska?“

„Naprostá nepřítomnost strachu.“

„Čeho se bojíme?“

„Lásky,“ řekl Mistr.

Pouto

„Nemám ponětí, co mi přinese zítřek, a proto se na něj chci připravit.“

„Bojíš se zítřka a neuvědomuješ si, že stejně nebezpečný je včerejšek.“

Kazatelská stanice ČCE v Blansku

Chrám blanenský patřival druhdy Českým bratřím - z luteránských farářů v Blansku známe Jana a (v roce 1570) učeného faráře Kryštofa. Blansko bylo ještě v r. 1590 evangelické, ale již roku 1591 se musel majitel Blanska Jan Žalkovský zavázat olomouckému biskupství, že na faře v Blansku bude „řádný“ kněz. Rozmach římského katolictví se datuje od roku 1607, nicméně v letech 1615-1620 se Blansko dostává do držení rodu ze Šlejnic, kteří byli přísnými luterány a zúčastnili se stavovského odboje.

Další osudy byly běžné, o exulantech z Blanska nemáme zprávy. Dle Wankla byly konány tajné bohoslužby v odlehlých a nepřístupných jeskyních. V jedné jeskyni nad výtokem Punkvy zůstal vytesaný kalich.

V roce 1834 se hlásí v Blansku k luteránům 20 osob. Při sčítání lidu v roce 1910 se z 4118 obyvatel hlásí k evangelictví 21 osob, které se navzájem pravděpodobně neznaly. Při sčítání v roce 2001 se z 20 694 obyvatel hlásí k ČCE 138 (bez vyznání 11 699, ŘK 5 802, CČsH 205, ostatní 618).

První nám známí evangelíci v Blansku byli br. Stejskal - mistr ve firmě Ježek, br. Krupica a br. Kocián - úředník na dráze. Od r. 1903 žije v Blansku rodina Plachých a od r. 1910 rodina Šaršonova. Církevní práce začala v roce 1912, kdy se evangelíci scházeli k domácím pobožnostem v soukromých domech (u Plachých, Šaršonů a u br. Veise v Doubravici). Přičiněním br. Marka, kováře v Olomučanech, se bohoslužby konaly v místní škole.

Původně Blansko patřilo, tak jako Boskovice, k „církvi Vanovické“, ale pro výhodné železniční spojení se připojuje k Brnu. Od r. 1921 začal pravidelně dojíždět br. kazatel Procházka z Brna, a tím byl položen základ kazatelské stanice. Žádost školní radě o propůjčení místnosti k bohoslužbám nebyla vyřízena. V roce 1922, zásluhou br. Hofmana, ředitele železáren, byla evangelíkům trvale propůjčena místnost v závodním kasinu, kde se bohoslužby konaly pravidelně dvakrát do měsíce. Dopolední řídil br. Procházka, odpolední některý bratr ze spolku Žerotín z Brna.

Kazatelská stanice byla v Blansku ustavena 16. 11. 1924 za účasti 11 členů (což byla nadpoloviční většina zaplativší salár) a bratra vikáře Procházky z Brna.

Zakladatelem blanenského sdružení evangelické mládeže byl Jeronym Ryšavý z Miroslavi, zaměstnanec firmy Ježek. Pro nemoc však z Blanska v krátké době odešel.

Během existence kazatelské stanice se v Blansku vystříдалa celá řada kazatelů, na něž pamětníci rádi vzpomínají. Bratři faráři Venc, Sláma a později br. farář Doule. Všichni se snažili o práci s mládeží i přes překážky od tehdejších mocipánů. V polovině 80. let přichází br. farář Vladimír Kalus a po jeho tragické smrti pokračuje jeho paní. Začátkem 90. let přichází z jimramovské fary na „důchod“ do Blanska manželé Tomešovi, kteří se do činnosti kazatelské stanice zapojují rovněž s velikou energií. Posledních deset let pokračuje v kazatelském díle v Blansku bratr senior Kašpar.

Za působení br. faráře Vence byl zbudován sborový dům J. A. Komenského (otevřen s velkou slávou 26. 10. 1958), který se nacházel naproti městskému výboru KSČ na Rožmitálově ulici. Po 7 letech byla budova asanována a evangelíci dostali náhradní místnost na Bezručově ulici, která byla později taktéž asanována. Nyní se k bohoslužbám scházíme v dřevěném kostelíku Církve československé husitské. Historie této kulturní památky by vydala na samostatný článek.

Jan Vladík, člen staršovstva sboru Brno-Židenice

Pozvánka do neuvěřitelného dobrodružství

Dnes bych vám chtěla povědět o knize, kterou mi doporučila a také laskavě půjčila jedna milá a vážená členka našeho sboru. Kniha se jmenuje „Útočiště“ a já jsem ji doslova zhltila. Když jsem začala číst, tak jsem nemohla přestat a potom jsem se znovu a znovu vracela k jednotlivým stranám. Děj je tak napínavý, že by si jej nějaký spisovatel těžko vymýšlel - vždyť život v mimořádných situacích je vždycky napínavější než detektivka. Ale už prozradím, o co jde.

V knize je zachycen příběh reformovaných holandských křesťanů, kteří ve svém starobylém domě v Haarlemu ukrývali za druhé světové války své židovské spoluobčany. V rodině váženého hodináře Ten Booma, jehož firma slaví v roce 1937 sto let svého trvání, se žije bohabojně a opravdově. V první kapitole se seznamujeme se všemi členy této domácnosti: neprovdaná dcera Corrie nám představuje své rodiče, svoje sourozence, svoje tety, tatínkovo hodinářství a vypravuje nám důležité každodenní příhody. Ovšem poklid starosvětského křesťanského domova rozmetají následné válečné události - Holandsko je obsazeno nacisty. A my jsme s těmito neokázalými hrdiny vtaženi do dobrodružného příběhu, který líčí nejen osudy vedoucích centrály protinacistického odboje v holandském Haarlemu, ale i pomoc a záchranu ohrožených Židů. Dostáváme se s nimi do bezvýchodných situací, v nichž ale poznáváme životodárnou sílu víry, lásky a naděje.

Proč se kniha jmenuje Útočiště? Hlavní hrdinka a vypravěčka - kniha je psána v „ich formě“ -, jedna z hodinářových dcer Corrie ten Boom nalezla prorokem Izajášem zaslíbené „útočiště a úkryt před přívalem a deštěm“ (Iz. 4,6) a právě v koncentračním táboře poznala, že Ježíš může změnit porážku ve vítězství, a hned v Ravensbrücku započala svou službu útěchy a důvěrné rady. Dlouho po válce vyprávěla svoje zážitky a vzpomínky americkým spisovatelům Johnovi a Elisabeth Sherillovým. Napsali knihu, v níž dokázali ukázat srdce druhého, a přesto zůstali pokorně stranou - to je velké umění. S Corrií ten Boom se potkali v roce 1968 v Německu v kostele a byli okouzleni touto bělovlasou statnou dámou, jejíž tvář zářila láskou, mírem a radostí. Poznali ji později blíže a mnoho se od ní naučili. Vyznávají to v předmluvě své knihy a stojí za to se nad tím zamyslet. Sherillovi píší:

Nakonec jsme sami na sobě zjistili, že to, co jsme se od ní naučili, uplatňujeme ve svých životech:

- jak jednat, když odejdou naši nejbližší,	- jak jednat s obtížnými lidmi,
- jak vystačit s málem,	- jak čelit smrti,
- jak mít bezpečí v době nebezpečí,	- jak milovat své nepřátele,
- jak odpouštět,	- co dělat, když zlo vyhrává.
- jak může Bůh použít naši slabost,	

Říkali jsme jí, jak je vše, co nám vyprávěla, praktické, jak její vzpomínky osvětlují problémy a rozhodování, před nimiž stojíme tady a teď. „Ale kvůli tomu přece minulost máme,“ odpověděla, „každá zkušenost, kterou nám Bůh dává, každý člověk, kterého vloží do našeho života, je dokonalou přípravou pro budoucnost, kterou zná pouze on!“

- Ještě po sedmdesátce pokračovala Corrie ten Boom ve svých cestách, přesvědčena, že je to potřeba všechno říkat druhým. Působila a kázala v jedenašedesáti zemích na obou stranách „železné“ opony a mluvila o pravdě, které se naučila v koncentračním táboře, že Ježíš může porážku obrátit ve vítězství.

Nelze na pár řádcích vystihnout vše, čím nás kniha obohatí, ale věřte, pozorného čtenáře obohatí. Vyšla bohužel už v roce 1999, kdy ji vydalo nakladatelství KMS s.r.o., Praha, a bude pravděpodobně rozebraná, ale pod autory Corrie ten Boom a John a Elisabeth Sherillovi, či pod názvem *Útočiště* nebo ISBN 80-902663-1-2 ji jistě najdete v některé veřejné knihovně.

Eva Šimková

zprávy ze staršovstva

Brno I

Na své první schůzi se nové staršovstvo zabývalo nejprve volbou kurátora, kterou nakonec odložilo na dubnovou schůzi. Bratr farář předložil návrh na rozdělení oblastí sborové práce do jednotlivých komisí a pracovních skupin, kterým se budeme zabývat v příští schůzi. Bratr Bureš připravil pro všechny výtah z církevních řádů. S radostí byly přijaty žádosti čtyř bratří a sester, kteří požádali o přijetí do našeho sboru. Dobře bylo hodnoceno soustředění mládeže v Daňkovicích. Sbírkou darů na Jeronymovu jednotu, která proběhne v dubnu, si vzali na starost sestra Najbrtová a bratr Zukal. Bylo rozhodnuto požádat v prodlouženém termínu o náhradu za zvony odebrané z Komenského kostela. V nejbližší době by mělo být vydáno stavební povolení na přestavbu našich sborových místností. Podařilo se získat architektky na detailní zpracování projektu. Šest presbyterů se zúčastnilo seniorátní presbyterní konference. V květnu pojedí několik bratří a sester do partnerského sboru v Basileji. Na podzim se uvažuje o jednodenním výletu do sboru v Bratislavě - Petržalce. Probíhají jednání se třemi zájemci o druhou prodejnu, která vznikne z dosavadních sborových místností. Staršovstvo doplnilo poděkování bratra kurátora na výročním shromáždění o sestru Fleischerovou, která se starala o zápisy schůzí a sestry Korytářovou a Stratilovou, které mají na starost distribuci tisku v obou našich kostelech. Staršovstvo dále doporučilo, aby kazatelé nebyli zbytečně obtěžováni mimo úřední hodiny a především v době, kdy vedou sborová setkání. V závěru schůze bylo staršovstvo seznámeno s anonymním dopisem, který došel na adresu sboru a několika presbyterům. Staršovstvo se usneslo, že se anonymními dopisy zabývat nebude.

jp

Brno II

V předjarním podvečeru se sešla poslední schůze staršovstva v období, které je podle kalendáře ještě zimní. Zřejmě tedy ne náhodou zaplnily značnou část jednání povinnosti, které budou patřit k péči o budovy a jejich okolí v období, kdy je léto a je třeba řádně se starat o zeleň, trávníky, keře, záhony v prostorách u Blahoslavova domu. – Častost setkání, shromáždění větších i menších v Blahoslavově domě zavazuje staršovstvo ke snaze zajistit, aby i všechny vnitřní prostory byly pro každou z takových příležitostí řádně připraveny, tj. zejména uklizeny.

Co je a co není církev, proč konáme bohoslužby, proč při nich slavíme křest a sv. večeři Páně? Proč chceme pečovat o vzdělávání dětí ve sboru a proč nabízet vzdělávání dospělým lidem ve sboru podle věkových a zájmových skupin? Proč žehnáme lidem vstupujícím na společnou cestu životem? Proč se přicházíme rozloučit s těmi, kdo nám umřeli? A v neposlední řadě: proč sbor a církev potřebuje a má svou správu ustavenou podle presbyterně synodního způsobu? To jsou zřejmě otázky, na něž musíme společně hledat odpověď přiměřenou současnosti, neboť odpovědi, které se daly samozřejmě vyslovit před sto lety, případně ještě před půl stoletím, už dnes s takovou samozřejmostí nebývají srozumitelné a někdy také už nemusí být přílehavé. Úvaze a rozhovoru o tomto tématu staršovstvo věnovalo jeden z časových úseků své schůze.

Běžné zprávy, příprava další části sborového shromáždění, příprava oznámení a přímlovů při službách Božích v nadcházejícím období a další běžná agenda vyplnily zbývající čas řádné schůze skutečně dokonale, takže nebylo třeba se obávat, že by snad schůze skončila příliš brzy a starším zbyl ještě čas aspoň na krátkou předjarně-večerní procházku. Snad zas někdy jindy.

jp

týden ve sboru

Brno I

Brno II

pondělí

18.30 - staršovstvo (8.4.)
19.00 - sborové vzdělávání (25.4.)

18.30 - staršovstvo (8.4.)

úterý

15.00 - služby Boží v DD Věstonická
17.00 - dětský klub
17.00 - biblická hodina pro děti
18.30 - příprava nedělní školy
19.30 - mládež

19.30 - třicátníci (2.4. a 16.4.)

středa

13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská
15.00 - kavárnička (pro dříve narozené)
16.00 - konfirmační příprava II. ročník
18.30 - mladší mládež
19.30 - starší mládež

13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská
18.00 - biblická hodina v Blahoslavově domě
18.15 - mládež

čtvrtek

9.00 - klub otevřených dveří
16.00 - konfirmační příprava I. ročník
17.00 - biblická hodina pro dospělé

15.30 - vyučování dětí
16.30 - příprava konfirmandů

pátek

15.00 - náboženství - Rychmanov
16.00 - konfirmační příprava - Rychmanov
18.30 - zkouška pěveckého sboru Cantate Domino

sobota

9.30 - služby Boží v DD Kociánka
(6.4. a 20.4.)

neděle

10.00 - nedělní škola pro děti
11.00 - setkání na faře při kávě a čaji
18.00 - pěvecký sbor mládeže Kůrovec

10.00 - setkání v Blahoslavově domě
při kávě a čaji

Setkávání brněnský evangelický měsíčník

VYDÁVAJÍ SBORY ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ BRNO I A BRNO II.

Internet: <http://setkavani.hyperlink.cz>. **Odpovědní redaktoři:** Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. **Na čísle spolupracovali:** Marek Baláš, Miloslav Cahlík, Dr. Jan Franců, Jana Kovářová, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Dr. Eva Šimková, Dr. Blahoslav Šimek a externí spolupracovníci. **Registrováno** pod číslem R 7/98. Vychází 10× ročně poslední neděli v měsíci. Časopis lze objednat na adrese sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možno posílat i literární příspěvky. **Doporučená cena** jednotlivého čísla **12 Kč**, pro předplatitele **10 Kč**. **Adresa sboru ČCE Brno I:** Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 05/42211453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.berolina.cz/ccebrno>. **Adresa sboru ČCE Brno II:** Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 05/41 21 24 69, email: evsboii@iol.cz.

REDAKČNÍ RADA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA se sejde ve čtvrtek 11. 4. 2002 v 18.00 na faře Brno I.

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

duben 2002

7. dubna

*Neděle
po Velikonočních*

8.30 BK Zdeněk Bárta
10.00 ČK Zdeněk Bárta
14.00 fara sborové odpoledne - Z. Bárta
14.15 Rych Jiří Gruber

9.00 BD Jiří Malý
13.45 Tiš Jaroslav Vítek

14. dubna

2. po Velikonočních

8.30 BK Jiří Gruber
10.00 ČK Jiří Gruber
13.30 fara skautská neděle - společný oběd
promítání - J. Franců

9.00 BD Jaroslav Vítek
9.45 Tiš

21. dubna

3. po Velikonočních

8.30 BK Olga Tydlitátová
10.00 ČK Olga Tydlitátová
14.15 Rych Olga Tydlitátová

9.00 BD Jiří Malý
10.00 Kuř Jaroslav Vítek
13.45 Tiš Jaroslav Vítek
19.30 BD

28. dubna

4. po Velikonočních

10.00 ČK Pavel Kašpar
slib starostů

9.00 BD Jaroslav Vítek
9.45 Tiš

5. května

5. po Velikonočních

8.30 BK Olga Tydlitátová
10.00 ČK Olga Tydlitátová
14.15 Rych Olga Tydlitátová

9.00 BD Jaroslav Vítek
10.00 Kuř
13.45 Tiš Jaroslav Vítek

LEGENDA: BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rych Újezd - Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Tiš Tišnov
Kuř Kuřim

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK